

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Ladislavem Vaško ve věci

žalobkyně: **M. H. H.**, narozená dne X
bytem X
zastoupená advokátem JUDr. Michalem Vejlupkem
sídlem Hradiště 97/4, 400 01 Ústí nad Labem

proti
žalovanému: **Magistrát města Ústí nad Labem**
sídlem Velká Hradební 2336, 400 01 Ústí nad Labem

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 3. 2024, č. j. MMUL/OPA/OP/103048/
2024/Abt,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Úřad městského obvodu Ústí nad Labem – Střekov (dále jen „prvostupňový správní orgán“) svým rozhodnutím ze dne 26. 4. 2023, č. j. S65,66/2023/KrejP/roz. (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), uznal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku proti občanskému soužití dle § 7 odst. 1 písm. c) bod 3 zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o některých přestupcích“), kterého se fyzická osoba dopustí tím, že úmyslně naruší občanské soužití tak, že se vůči jinému dopustí schválnosti. Za spáchání přestupku byl žalobkyni podle § 35 písm. b), § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich“), a podle § 7 odst. 5 písm. b) zákona o některých přestupcích uložen správní trest pokuty ve výši 7 000 Kč. Podle § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich byla žalobkyni uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání žalobkyně zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

Žaloba

2. V žalobě žalobkyně namítla, že napadené rozhodnutí je nezákonné a řízení, které mu předcházelo, trpí vadami. Uvedla, že v jednání, které jí bylo kladeno za vinu, nespátňuje spáchání přestupku, a že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ pro rozhodnutí, nebyl dle žalobkyně řádně zjištěn. Podle žalobkyně vydal žalovaný napadené rozhodnutí na základě důkazů, které s danou věcí nesouvisí, a nepřislušelo mu takové důkazy opatřit ani provést. Žalobkyně dále namítla, že ze strany žalovaného došlo k nesprávnému právnímu posouzení věci.
3. Žalobkyně konstatovala, že občanské soužití, které je obligatorním znakem skutkové podstaty přestupku, lze definovat jako souhrn ustálených pravidel jednání a chování ve společnosti, který je založen na respektování práv ostatních lidí, jejichž chování v určitém čase a místě je ve společnosti obvyklé. Jednání, které by bylo možné označit za schválnost, musí překročit rámec výše uvedených jednání a pravidel. Žalobkyně citovala judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle které je narušení občanského soužití trestné tehdy, když dojde k negativnímu zasažení jednáním určité intenzity, jež svou povahou typově odpovídá jednáním uvedeným v demonstračním výčtu § 49 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích. Dále se žalobkyně odkázala na judikaturu Městského soudu v Praze, dle které je pro to, aby mohlo být jednání považováno za schválnost, nutné dosáhnout určité intenzity chování způsobitelného objektivně narušit občanské soužití, přičemž schválnost musí mít povahu hrubého jednání; hranice mezi hrubým jednáním a pouhou neslušností nejsou dány přesně. Žalobkyně poukázala na příklady schválností z judikatury Nejvyššího správního soudu – vysypání zeminy na letištní plochu či zabránění odchodu z pozemku a následné verbální i fyzické napadení. Žalobkyně zdůraznila, že ne každé jednání „naschvál“, které může negativně zasáhnout do práv druhého, vyžaduje zásah veřejné moci, a vždy je nutné posuzovat konkrétní skutkové okolnosti případu. Pojem schválnosti musí být podle žalobkyně vykládán objektivně; v opačném případě by trestnost odvisela jen od subjektivního vnímání toho, vůči němuž bylo jednáno hrubě. Žalobkyně namítla, že jednání žalobkyně naprosto neodpovídá skutkové podstatě přestupku proti občanskému soužití, neboť, jakkoli mohlo být nevhodné, nemá povahu hrubého jednání ani nedosahuje judikaturou vyžadované intenzity. Nevyžadovalo tedy zásah orgánu veřejné moci.
4. Žalobkyně namítla, že žalovaný nevzal v úvahu všechny okolnosti případu, zejména kontext soužití v domě, a vyšel nekriticky ze subjektivních hodnocení osoby žalobkyně, které poskytly svědci. Jako příklad takového hodnocení žalobkyně uvedla tvrzení svědka, podle kterého představuje „chodící zlo“. Žalobkyně podotkla, že žalovaný o tvrzeních směřujících proti ní nezapochoyboval, naopak se s nimi ztotožnil a od počátku se přikláněl na stranu osob přímo postižených spácháním přestupku.
5. Žalobkyně uvedla, že žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že věcné břemeno bylo zřízeno ve prospěch jejího manžela, nikoli ve prospěch její. Vyjadřoval se tedy k otázce, zda jí svědčí právo odpovídající věcnému břemeni, ačkoli to přísluší jedině soudu. Podle

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žalobkyně je z hlediska posouzení, zda spáchala přestupek proti občanskému soužití, irelevantní, zda dochází k překračování oprávnění z věcného břemene. Předmětem rozhodnutí mělo být jen posouzení, zda jednání naplnilo znaky přestupku, a to bez ohledu na místo takového jednání či jeho důvod, který by mohl spočívat ve vlastnickém sporu. Přitom se žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2006, č. j. 4 As 69/2005-46.

6. Žalobkyně dále uvedla, že pro rozhodnutí ve věci nebylo podstatné ani to, že v minulosti vedla u Okresního soudu v Berouně občanskoprávní spor. Zdůraznila, že se jedná o její soukromou záležitost, která s věcí přestupku nijak nesouvisí. Žalobkyně uvedla, že rozsudek byl žalovaným použit jako podklad pro rozhodnutí tendenčně, žalovaný z něj předjímal její motivace, úmysly a pohnutky, a činil si z něj náhled na její osobu. Žalovaný tím podle žalobkyně překročil rámec dokazování.
7. Žalobkyně shrnula, že rozhodnutí žalovaného považuje za nezákonné, odporující principům dobré správy a ustanovením správního řádu, dle kterých musí správní orgán dbát, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo obdobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Žalobkyně uvedla, že přístup správních orgánů k její osobě považuje za podjatý. Vyjádřila názor, že provedené zkoumání skutkového stavu je nedostatečné. Závěry žalovaného jsou podle žalobkyně nesprávné, nedostatečné a neúplné, neboť nebylo ve věci dostatečně přihlédnuto ke všem okolnostem, zejména k jednání osob přímo postižených spácháním přestupku a jejímu k problematickému vztahu s nimi.

Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný ve vyjádření uvedl, že ačkoli žalobkyně v žalobě namítla vady řízení, neuvedla, jaké konkrétní vady má na mysli. Žalovaný dále uvedl, že ačkoli žalobkyně namítá, že skutkový stav nebyl řádně zjištěn, nenavrhla provedení dalších důkazů. Podle žalovaného z formulace žalobních námitek plyne, že není sporu o tom, zda se skutky popsané v napadeném rozhodnutí staly. Žalobkyně podle žalovaného v žalobě nepolemizuje, že se skutky nestaly, že se staly jinak, než jsou popsány, že je spáchala jiná osoba, ani netvrdí okolnosti vylučující její odpovědnost.
9. Žalovaný citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2020, č. j. 3 As 158/2019, dle kterého i zdánlivě nijak významné jednání, spočívající v opakovaném demonstrativním posouvání a odhazování rohožky sousedů od jejich dveří, překročilo meze řádného občanského soužití, jelikož si pachatel musel být vědom, že toto jednání je obtěžující, a přeci jej s očekáváním nějaké reakce sousedů opakoval. Žalovaný zobecnil, že prvek hrubosti může být stupňován opakovaním útoků na chráněný zájem. Ve vztahu k projednávané věci z toho dovodil, že i zdánlivě nevýznamné jednání žalobkyně mohlo vyvolat a vyvolalo v ostatních obyvatelích domu pocit narušování osobních svobod a osobního prostoru, takže po jejím přistěhování se došlo v důsledku jednotlivých útoků k vystěhování osoby přímo postižené spácháním přestupku se třemi nezletilými dětmi z jím vlastněné nemovitosti.
10. Žalovaný vyjádřil přesvědčení, že shromáždil rozsáhlý důkazní materiál dostatečně dokumentující okolnosti a průběh popsaného skutku, a že všechny důkazy hodnotil jednotlivě i ve vzájemných souvislostech. Žalovaný se vyjádřil k námitce žalobkyně, že nebylo namístě, aby žalovaný posuzoval, zda dochází k překračování oprávnění plynoucích

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

z věcného břemene. S odkazem na judikaturu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 7. 2010, č. j. 7 As 12/2010-65) zdůraznil, že schválností je třeba rozumět skutky spočívající v hrubých, zřejmých a neoprávněných zásazích do pokojného života s úmyslem tento stav narušit. Z toho žalovaný dovodil, že byl přímo povinen zjišťovat, zda se jednalo o zásahy neoprávněné. S odkazem na judikaturu konstatoval, že ačkoli svým rozhodnutím nemohl žalobkyni zakládat práva a povinnosti v soukromoprávní oblasti, musel se při hodnocení neoprávněnosti jejího jednání vycházet z celého právního řádu včetně soukromoprávních předpisů. Žalovaný uvedl, že posouzení, zda žalobkyně užívá předmětnou nemovitost po právu, je klíčové pro objasnění důvodů, proč ke konfliktům začalo docházet, a to i s přihlédnutím k tomu, že soužití osob přímo postižených spácháním přestupku s manželem žalobkyně v předmětné nemovitosti bylo před přistěhováním žalobkyně bezproblémové. Žalovaný uvedl, že bylo namíste posoudit, zda se jednalo o schválnost anebo o řádný výkon zákonných oprávnění žalobkyně. Žalovaný konstatoval, že objasnění pohnutek je součástí dokazování skutkového stavu.

11. Žalovaný se dále vyjádřil k námitce žalobkyně, že pro rozhodnutí ve věci nebyly podstatné informace obsažené v odůvodnění rozsudku Okresního soudu v Berouně. Konstatoval, že žalobci zpravidla brojí proti nedostatečnému, nikoli nadbytečnému, dokazování. Žalovaný uvedl, že mu není zřejmé, jaké nedůvodné rozdíly měly při rozhodování vzniknout ve vztahu k rozhodování ve skutkově obdobných věcech. Žalovaný vyjádřil domněnku, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy a netrpí nezákonností. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

Posouzení věci soudem

12. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť s tímto postupem účastníci výslovně souhlasili.
13. Žaloba není důvodná.
14. Ze správního spisu zjistil soud následující podstatné skutečnosti. Jednání žalobkyně se odehrálo na pozemcích p. č. XA a p. č. XB; součástí pozemku je stavba č. ev. XC, to vše v katastrálním území X(dále jen „nemovitosti“). Ve prospěch manžela žalobkyně byla v roce 2017 zřízena služebnost doživotního užívání obou nemovitostí. Vedle manžela žalobkyně nemovitosti užíval též jejich vlastník s manželkou (dohromady též „osoby přímo postižené spácháním přestupku“) a se svými nezletilými dětmi. Po přistěhování žalobkyně za svým manželem roku 2022 vygradoval konflikt mezi ní a jejím manželem na straně jedné a osobami přímo postiženými spácháním přestupku na straně druhé. Napadeným rozhodnutím byla žalobkyně uznána vinnou z přestupku, kterého se dopustila tím, že od listopadu 2022 do 8. 3. 2023 prováděla schválnosti, a to tak, že úmyslně svévolně přestěhovala nábytek a lednici, kouřila v objektu v takové míře, že to obtěžovalo celou rodinu, ve tmě seděla u WC a sledovala, kdo z rodiny tam jde, schválně zavírala jejich psa do kotce a kopala do něj, manipulovala s jejich bezpečnostními kamerami a smála se do nich.
15. Před vypořádáním žalobních bodů soud konstatuje, že v řízení o žalobě proti rozhodnutí je vázán žalobními body (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Jejich smysl přitom podle konstantní judikatury spočívá ve vymezení rámce soudního přezkumu a míra jejich precizace, tedy jejich obsah, rozsah a kvalita, předurčuje, jak podrobně se bude soud žalobou zabývat. Soud navíc není oprávněn domýšlet argumentaci za žalobce. Čím je žalobní bod – byť i vyhovující –

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta (srov. bod 32 rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 10. 2010, čj. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS).

16. V nyní projednávané věci uznaly správní orgány žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku proti občanskému soužití dle § 7 odst. 1 písm. c) bodu 3. zákona o některých přestupcích. Dle tohoto ustanovení se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že *úmyslně naruší občanské soužití tak, že se vůči jinému dopustí schválnosti*. Tu přitom správní orgány v případě žalobkyně spatřovaly v tom, že tato úmyslně ve společně obývaném objektu přestěhovala svévolně nábytek a lednici, kouřila v objektu i přes nesouhlas J. H., nar. X, a K. H., nar. X, v takové míře, že to obtěžovalo celou jejich rodinu, ve tmě seděla u WC a sledovala, kdo tam jde, schválně zavírala do kotce jejich psa a kopala do něj, aby ho vyprovokovala k útoku, manipulovala s nainstalovanými kamerami a smála se do kamer.
17. Co se týče výkladu pojmů „*občanské soužití*“ a „*schválnost*“ ve smyslu shora citovaného ustanovení, interpretací obou těchto pojmů se ve své judikatuře opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud. Například již v rozsudku ze dne 2. 7. 2010, č. j. 7 As 12/2010–65, přitom kasační soud s odkazem na odbornou literaturu a doktrínu konstatoval, že *schválnosti* je třeba rozumět především *skutky spočívající v hrubých, zřejmých a neoprávněných zásazích do pokojného života jiného v úmyslu tento stav narušit*. Schválnost musí mít povahu hrubého jednání narušujícího občanské soužití. Z téhož rozsudku vyplývá, že *občanské soužití* lze obecně vymezit jako souhrn pravidel chování, jejichž zachování je nad rámec platných právních norem dle obecného názoru a přesvědčení nutnou podmínkou klidného a spořádaného soužití občanů v daném místě, čase a situaci (srov. k tomu též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2018, č. j. 7 As 258/2018–30). Na tomto výkladu uvedených pojmů Nejvyšší správní soud setrval i ve své recentní judikatuře (srov. např. usnesení ze dne 30. 5. 2024, č. j. 7 As 210/2023–29).
18. S ohledem na povahu nyní projednávané věci soud rovněž zdůrazňuje, že na rozdíl od „běžného“ občanskoprávního sousedského sporu se v případě přestupků proti občanskému soužití – skutkovou podstatu schválnosti nevyjímaje – posuzuje to, zda bylo potřeba zásahu ze strany veřejné moci (srov. Např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12. 5. 2011, č. j. 1 A 24/2010–22). Pokud je splněna skutková podstata přestupku (spjatá s vyšší intenzitou škození), nejedná se jen o spor civilní povahy, ale právě o přestupek, v němž již stát chrání veřejný zájem v podobě pokojného soužití (srov. zde např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2020, č. j. 6 As 68/2020–24, a v něm citovanou judikaturu). Žalobkyně zcela přehlíží skutečnost, že právě její jednání i jednání jejího manžela vůči osobám přímo postiženými spácháním přestupku musela opakovaně řešit Policie ČR, tedy orgán veřejné moci, jak plyne z obsahu správního spisu. Není tedy pravdivé tvrzení žalobkyně obsažené v žalobě, že by její jednání nevyžadovalo přímý zásah orgánů veřejné moci.
19. Soud se nejprve zabýval námitkou žalobkyně, že žalovaný nevzal v úvahu všechny okolnosti případu, zejména kontext soužití v domě, vycházel nekriticky ze subjektivních hodnocení poskytnutých svědky, zatímco její výpověď bagatelizoval, od počátku se přikláněl na stranu osob přímo postižených spácháním přestupku, přičemž jejich jednání přehlížel. Soud předně konstatuje, že žalobkyně v žalobních bodech vůbec nepopřela, že se jednání popsaného v napadeném rozhodnutí dopustila. Vedle polemiky ohledně právního hodnocení jednání

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

popsaného v napadeném rozhodnutí pouze namítá, že se správní orgány od počátku klonily na stranu osob přímo postižených spácháním přestupku. Soud konstatuje, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí je seznatelné, proč žalovaný, postupující podle zásady volného hodnocení důkazů, považoval za věrohodnější výpovědi osob přímo poškozených spácháním přestupku a výpovědi svědků. Žalovaný především zdůraznil, že jejich výpovědi jsou konzistentní, vzájemně se potvrzují, zapadají do zjištěného kontextu a jakákoli svědectví či jiné důkazy podporující tvrzení žalobkyně absentují. Takový postup je v judikatuře aprobován (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2023, č. j. 7 As 26/2021-34); v racionálně odůvodněné preferenci jedné verze před druhou nelze spatřovat stranění osobám přímo postiženým spácháním přestupku.

20. Ze znění námítky žalobkyně není soudu zřejmé, k jakému jednání osob přímo postižených spácháním přestupku neměl žalovaný přihlídnout. Tomuto nekonkrétnímu konstatování žalobkyně tak schází jakékoli právní či skutkové důvody. Tuto dílčí námítku proto soud nepovažuje pro její obecnost za projednatelný žalobní bod, a tímto obecným konstatováním žalobkyně se proto soud nemohl zabývat.
21. Také námitka žalobkyně stran podjatosti správních orgánů je formulována velmi obecně, k subjektivnímu náhledu žalobkyně nepřistupují žádné objektivní skutečnosti. Žalobkyně jako projev podjatosti zmiňuje zejména způsob, jakým žalovaný zkoumal skutkový stav, jelikož přihlížel jen k okolnostem svědčícím v její neprospěch. Soud podotýká, že nestrannost, resp. podjatost, je především subjektivní psychickou kategorií, jež vyjadřuje vnitřní vztah k projednávané věci. Při posuzování námítky podjatosti je ale třeba nestrannost vnímat i z hlediska objektivního, tzn. zkoumat, zda skutečně existují objektivní okolnosti, jež vyvolávají oprávněné pochybnosti o nezaujatosti úřední osoby v konkrétním případě (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2021, č. j. Nao 244/2021-60, bod 9). Soud ve věci neshledal důvody pro pochybnost o nestrannosti úředních osob správních orgánů, neboť samotná nespokojenost žalobkyně s hodnocením důkazů a z toho plynoucím výsledkem řízení, bez dalších objektivních okolností svědčících o zaujatosti žalovaného a jeho pracovníků, pochybnosti o jeho nestrannosti nezakládá. Tato námitka tak není důvodná.
22. Soud se dále zabýval námitkou žalobkyně, že jednání, ve kterém žalovaný spatřuje spáchání přestupku, nedosahuje požadované intenzity, a není proto přestupkem. Soud souhlasí s tím, že jednotlivé útoky posuzované izolovaně by judikaturou vyžadované intenzity hrubého jednání samy o sobě nemusely dosahovat. Jak ovšem plyne z judikatury správních soudů, prvek hrubosti může být stupňován též opakováním útoků. Soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2020, č. j. 3 As 158/2019-31, z něhož jasně vyplývá, že i zcela drobné, avšak soustavné a demonstrativní provokace vůči sousedovi mohou naplnit znaky schválnosti, přičemž intenzita je v takovém případě vystupňována právě četností, nikoli hrubostí jednotlivého útoku.
23. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 2 As 84/2009-64, lze za hrubé jednání považovat takové jednání, které „*narušuje občanské soužití takovou měrou, že podle obecného názoru a přesvědčení překračuje rámec pouhé nevhodnosti (nesprávnosti). Je proto třeba důsledně odlišit jednání hrubé a jednání jinak nevhodné (např. porušení pravidel slušnosti, zdvořilosti)*“ (srov. též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2017, č. j. 9 As 221/2016-39, ze dne 24. 6. 2020, č. j. 6 As 68/2020-24, a ze dne 12. 2. 2021, č. j. 5 As 3/2020-36). Že až svou opakovností může jednání překročit jinak tolerovatelnou mez, a je proto třeba přihlížet k jeho kontextu, tj. hodnotit celkový déletrvající projev, judikoval též Krajský

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

soud v Hradci Králové v rozsudku ze dne 19. 1. 2021, č. j. 32 A 3/2020-32. Také Krajský soud v Brně konstatoval, že hrubost jednání narušujícího občanské soužití může spočívat též v intenzitě, setrvalosti, permanenci a adresnosti (rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 11. 8. 2022, č. j. 34 A 2/2021-24). Soud má za to, že zde uvedená judikatura je k posuzované věci přílehlavá, a plně se ztotožňuje s právním názorem, že pokud jednotlivé relativně drobné útoky až ve svém souhrnu překročí míru nevhodnosti, která je z hlediska společenské škodlivosti ještě akceptovatelná, může dojít k naplnění skutkové podstaty přestupku proti občanskému soužití.

24. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zcela zřejmé, že žalovaný „jiné hrubé jednání“ nespátroval v samotném obsahu jednotlivých dílčích útocích. Akceptovatelná míra nevhodnosti byla žalobkyní překročena s ohledem na četnost útoků. Namíste proto bylo komplexní posouzení případu, tj. zohlednění útoků ve vymezeném období v jejich souhrnu, čemuž žalovaný dostál. Soud má za to, že překročení pomyslné hranice mezi pouhou nevhodností jednání obtěžujícího charakteru a jiným hrubým (společensky škodlivým) jednáním bylo z okolností posuzované věci zjevné. Soud proto souhlasí se správními orgány v tom, že jednání žalobkyně spočívající v tom, že od listopadu 2022 do dne 8. 3. 2023 na adrese X prováděla schválnosti, a to tak, že úmyslně přestěhovala svévolně nábytek a lednici, kouřila v objektu i přes nesouhlas J. H., nar. X, a K. H., nar. X, v takové míře, že to obtěžovalo celou jejich rodinu, ve tmě seděla u WC a sledovala, kdo tam jde, schválně zavírala do kotce jejich psa a kopala do něj, aby ho vyprovokovala k útoku, manipulovala s nainstalovanými kamerami a smála se do kamer, naplňuje pojmové znaky skutkové podstaty schválnosti, a tedy přestupku proti občanskému soužití dle § 7 odst. 1 písm. c) bod 3. zákona o některých přestupcích. Správní orgány tedy posoudily jednání žalobkyně komplexně a po skutkové i právní stránce správně. Námitky žalobkyně, že se rozhodnutí odchýlilo od rozhodovací praxe ve skutkově obdobných případech, a vznikly tak nedůvodné rozdíly, nejsou důvodné.
25. Soud se dále zabýval námitkou žalobkyně, že „z hlediska posouzení, zda žalobkyně spáchala přestupek proti občanskému soužití je [...] nepodstatné, zda žalobkyni svědčí právo odpovídající věcnému břemeni, či nikoliv“. Soud konstatuje, že žalobkyní citovaná judikatura neříká nic víc než to, že rozhodnutím, kterým je obviněný uznán vinným ze spáchání přestupku proti občanskému soužití, tedy rozhodnutím o veřejných subjektivních právech, nemohou být založeny, změněny, zrušeny či závazně určeny práva nebo povinnosti vztahující se k vlastnictví pozemku, jakož ani práva nebo povinnosti související s věcným břemenem, neboť takovou pravomoc správní orgán v tomto řízení nemá; předmětem posouzení může být pouze to, zda jednání obviněného naplňuje znaky přestupku proti občanskému soužití. Soud konstatuje, že výroky napadeného rozhodnutí se žalovaný bezpochyby nepokusil práva nebo povinnosti vztahující se k vlastnictví nemovitých věcí, ani práva nebo povinnosti související s věcným břemenem založit, změnit, zrušit, či závazně určit. K ničemu takovému však v posuzované věci zcela nepochybně nedošlo.
26. Soud souhlasí s tím, že v projednávané věci bylo pro posouzení přestupku proti občanskému soužití nepodstatné, zda žalobkyni svědčilo právo odpovídající věcnému břemeni. Nicméně fakt, že se tím žalovaný zabýval, nemá žádný vliv na to, zda se žalobkyně dopustila přestupku proti občanskému soužití. Pakliže se žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí zabýval tím, zda žalobkyni svědčilo právo odpovídající věcnému břemeni, nejednalo se o vadu řízení, která by měla vliv na znění výroku napadeného rozhodnutí a pro kterou by soud měl přistoupit ke zrušení rozhodnutí žalovaného.

27. Soud se dále zabýval námitkou žalobkyně, že žalovaný překročil rámec dokazování tím, že za podklad svého rozhodnutí vzal pro věc irelevantní rozsudek Okresního soudu v Berouně ze dne 10. 2. 2022, č. j. 18 C 185/2021-280, z něhož si měl utvořit tendenční náhled na její osobu.
28. Námitka žalobkyně o nepoužitelnosti podkladů, uplatněných v jiném řízení, není opodstatněná. V souladu s § 51 odst. 1 správního řádu *„lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek“*. Jako listinný důkaz může sloužit rovněž konkrétní část jiného spisu, tedy i rozsudek, pokud je jako listinný důkaz provedeno a hodnoceno i ve smyslu § 53 odst. 3 správního řádu. Z tohoto hlediska není vůbec vyloučeno použít jako důkaz listinu jiného spisu, pakliže je hodnocena ve vztahu k řízení, ve kterém je takový důkaz nově proveden (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2011 č. j. 4 As 23/2011-88, ze dne 27. 6. 2018, č. j. 6 Azs 331/2017-19, nebo ze dne 8. 8. 2023 č. j. 2 Ads 222/2022-25). Soud konstatuje, že to se také v daném případě stalo. Rozsudek Okresního soudu v Berouně nadto nebyl jediným podkladem pro vydání rozhodnutí. Soud zdůrazňuje, že žalovaný z předmětného rozsudku nedovožoval naplnění znaků přestupku, sloužil mu jen pro zjištění kontextu jeho spáchání. Žalovaný informace plynoucí z rozsudku využil též při přihlédnutí k poměrům pachatele ve smyslu § 37 písm. f) zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Jakkoli informace plynoucí z rozsudku Okresního soudu v Berouně nebyly pro vydání rozhodnutí zcela nezbytné, soud v postupu žalovaného spočívajícím v opatření tohoto důkazu neshledal žádné pochybení, které by zakládalo vadu řízení, pro kterou by měl soud zrušit napadené rozhodnutí.
29. S ohledem na výše uvedené soud vyhodnotil žalobu v mezích žalobních bodů jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
30. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, a proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 30. září 2025

Mgr. Ladislav Vaško v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.